

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/127/2019
Identifikačné číslo spisu: 1016202729
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1016202729.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: PANMED, s.r.o., so sídlom v Nových Zámkoch, Tatranská č. 615/48, IČO: 36 563 994, právne zast.: JUDr. Martinom Rehákom, PhD., advokátom a konateľom IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej č. 2, IČO: 36 854 808, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom v Bratislave, Želova č. 2, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo 04. októbra 2016, číslo ZS 404/00001/2016/R, 95522/33961/2016/923, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 05. júna 2019, č.k. 11S/133/2017-148, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 05. júna 2019, č.k. 11S/133/2017-148, postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) ako nedôvodnú zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 04. októbra 2016, číslo ZS 404/00001/2016/R, 95522/33961/2016/923, ktorým tento podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v rozhodnom znení (ďalej len „Správny poriadok“) pristúpil ku zmene prvostupňového správneho rozhodnutia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Nitra zo 07. marca 2016, číslo ZS 404/00001/2016, 33961/20165/404, 15707/2016. Týmto rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 50 ods. 2 písm. a/ a § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z.z.“) uložil žalobcovi pokutu vo výške 1.200,- eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej

starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z.z.“), t.j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. K porušeniu predmetného ustanovenia došlo pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke H. H., nar. v roku XXXX (ďalej len „pacientka“), počas jej vyšetrenia v gastroenterologickej ambulancii žalobcu dňa 04. júla 2014 a dňa 13. augusta 2014 s tým, že

- pri prvom gastroenterologickom vyšetrení dňa 04. júla 2014 v ambulancii žalobcu mala byť pacientka objednaná na kontrolné gastroenterologické vyšetrenie, a to na zhodnotenie terapie prokinetikom a blokátorom protónovej pumpy na potlačenie tvorby HCl (žalúdočnej kyseliny) nasadenej v ambulancii žalobcu dňa 04. júla 2014, v skoršom termíne, a to už po dvoch týždňoch od jej prvého vyšetrenia a nie až po 3 mesiacoch od tohto prvého vyšetrenia. Gastrofibroskopia mala byť pacientke zo strany žalobcu vykonaná už v čase, kedy zdravotné ťažkosti pacientky pretrvávali viac ako 2 týždne, a to aj napriek nasadenej terapii v ambulancii žalobcu 04. júla 2014,

- pri kontrolnom gastroenterologickom vyšetrení pacientky v ambulancii žalobcu dňa 13. augusta 2014, a to aj vzhľadom na pretrvávajúce zdravotné ťažkosti pacientky pretrvávajúce v tom čase viac ako 5 týždňov (počítajúc od prvého gastroenterologického vyšetrenia zo 04. júla 2014), mal byť zo strany žalobcu stanovený presný termín jej gastrofibroskopického vyšetrenia.

2. Zmena prvostupňového správneho rozhodnutia spočívala v tom, že jeho výrok podľa žalovaného nebol formulovaný jasne, stručne a určito a zároveň bol zbytočne rozsiahly s tým, že výška pokuty zostala nezmenená.

3. Krajský súd zákonnosť preskúvaných rozhodnutí žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách § 2 ods. 1,2,9,10, § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., § 50 ods. 2 písm. a/, § 64 ods. 2 písm. b/, ods. 5 zákona č. 581/2004 Z.z., § 32 ods. 1, § 34 ods. 1,2,4 Správneho poriadku a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

4. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že zo strany správnych orgánov k porušeniu Správneho poriadku ani iného právneho predpisu nedošlo. Správne rozhodnutia oboch správnych orgánov obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení správne orgány uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov. Správne orgány oboch stupňov postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver. Žalovaný sa v žalobe napadnutom rozhodnutí podrobne zaoberal námietkami žalobcu uvedenými v podanom rozklade, pričom v rozhodnutí riadne zdôvodnil, prečo s nimi nesúhlasí a považuje ich za nedôvodné.

5. Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa odborného stanoviska W. O. O. C., respektíve vo vzťahu k podkladom pre vydanie rozhodnutí správnych orgánov súd uviedol, že úlohou správneho súdu je len preskúmať zákonnosť postupov a rozhodnutí správnych orgánov, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Úlohou súdu v správnom súdnictve v takomto type konania teda nie je skúmanie, či zo strany správnych orgánov došlo k správemu zisteniu a pomenovaniu nedostatkov, alebo pochybení v postupe poskytovateľa zdravotnej starostlivosti z odborného (v tomto prípade medicínskeho) hľadiska, ale len skúmanie, či pri zisťovaní skutkového stavu veci, zabezpečovaní podkladov rozhodnutia a pri rozhodovaní postupovali v súlade so zákonom, či správne aplikovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy, či vydané rozhodnutia obsahujú zákonné náležitosti a či sa správne orgány vo svojich rozhodnutiach dostatočne vysporiadali so všetkými relevantnými skutočnosťami (vyplývajúcimi z podkladov rozhodnutí, ako aj námietok účastníkov konania). V tejto súvislosti súd konštatoval, že správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcovi opakovane poskytli priestor pre oboznámenie sa s obsahom podkladov pre ich rozhodnutia (teda i s obsahom odborného stanoviska, ktoré bolo následne preklopené do protokolu o vykonaní dohľadu na

mieste a jeho závery boli uvedené i v oboch rozhodnutiach správnych orgánov), pričom žalobca v priebehu výkonu dohľadu a ani v priebehu správneho konania osobu prizvaného odborníka nenamietal, námietky vo vzťahu k odbornému stanovisku žalobca prvýkrát vzniesol až v podanom rozklade proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, pričom s týmito námietkami sa žalovaný relevantne vysporiadal a zdôvodnil svoj nesúhlas s nimi v žalobou napadnutom rozhodnutí. Správne súdnictvo nie je pokračovaním správneho konania a súd nie je orgánom, ktorý by mohol a mal vyhľadávať dôvody nezákonnosti napadnutých rozhodnutí, pokiaľ tieto dôvody neboli v záveroch administratívneho konania formulované správnym orgánom v rozpore s ústavnými a zákonnými hľadiskami pre postup správneho orgánu v rámci dokazovania a právneho hodnotenia zisteného skutkového stavu veci. V danom prípade žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán zákonným spôsobom, náležite a dostatočne zistili skutkový stav vychádzajúc z podkladov rozhodnutia pre konštatovaný záver, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., keď žalobca tento zistený skutkový stav a záver správnych orgánov relevantným spôsobom nespochybnil.

6. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd námietku žalobcu, že rozhodnutie žalovaného nie je dostatočne odôvodnené, nakoľko pochybnosť o správnosti odborného stanoviska mala byť odstránená prizvaním iného odborníka z oblasti gastroenterológie a na odstránenie rozporov malo byť nariadené znalecké dokazovanie, keď z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že správne orgány oboch stupňov v súlade so zákonom žalobcovi opakovane poskytli možnosť nahliadnuť do podkladov pre svoje rozhodnutia, žalobcu upovedomili o možnosti vyjadriť sa k veci, ako aj k podkladom rozhodnutia, ako aj o možnosti navrhovať dôkazy (poučenie v protokole o vykonanom dohľade na mieste z 22. októbra 2015, upovedomenie o začatí správneho konania z 29. januára 2016, výzva žalovaného z 25. mája 2016). Žalobca v priebehu výkonu dohľadu na mieste a ani v správnom konaní nevzniesol námietku voči osobe prizvaného odborníka W. O. O. C., nenamietal zistenia a záver uvedený v protokole o vykonanom dohľade na mieste, nenamietal obsah odborného stanoviska (hoci dňa 15. júna 2016 sa bol oboznámiť s obsahom spisu), pričom ďalšie dokazovanie nenavrhol, a to ani v podanom rozklade. Preto i podľa názoru súdu v danej veci neexistoval právny dôvod, aby žalovaný (prípadne správny orgán prvého stupňa) vo veci zabezpečil ďalšie odborné stanovisko, prípadne nariaďoval znalecké dokazovanie. Zároveň treba prisvedčiť vyjadreniu žalovaného, že žalobcovi nič nebránilo dať si vypracovať odborné stanovisko, prípadne znalecký posudok iným odborníkom z oblasti gastroenterológie a tento predložiť správnym orgánom v rámci výkonu dohľadu, respektíve v priebehu správneho konania o uložení pokuty. S takýmto dôkazom by sa potom správne orgány museli zaoberať a vysporiadať sa s ním vo svojich rozhodnutiach.

7. K námietke žalobcu ohľadne nepreukázania príčinnej súvislosti medzi nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti žalobcom a úmrtím pacientky, súd zhodne s názorom prezentovaným žalovaným v napadnutom rozhodnutí uviedol, že zisťovanie a preukazovanie príčinnej súvislosti medzi nesprávne poskytnutou zdravotnou starostlivosťou a úmrtím pacientky patrí do kompetencie orgánov činných v trestnom konaní a nie do kompetencie správnych orgánov. Vo vzťahu k námietkam vzneseným nad rámec podanej žaloby uvedeným v stanovisku žalobcu k vyjadreniu žalovaného uviedol, že s týmito sa zaoberať nemohol z dôvodu, že tieto boli podané po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie správnej žaloby.

8. S poukazom na uvedené krajský súd uzavrel, že prvostupňový správny orgán postupoval správne, keď zo zisteného skutkového stavu vyvodil záver o porušení povinnosti žalobcu vyplývajúcej z § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. a z dôvodu zistenia tohto porušenia v zmysle § 50 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z. uložil žalobcovi pokutu vo výške 1.200,- eur. Správne tiež postupoval žalovaný, keď svojím rozhodnutím zmenil výrok napadnutého rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa tak, že tento v časti skutkového vymedzenia zostručnil, inak vyhodnotil napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa ako správne a zákonné. Vo vzťahu k výške pokuty uloženej žalobcovi v sume 1.200,- eur (ktorá vychádzajúc z ustanovenia § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z. mohla byť žalobcovi ako právnickej osobe uložená až do výšky 9.958,- eur), súd mal za to, že uložená pokuta je primeraná zistenému porušeniu povinnosti žalobcu poskytovať zdravotnú starostlivosť správne, pričom táto plní svoju preventívnu i výchovnú funkciu a pre žalobcu nie je

likvidačná.

9. Z týchto dôvodov krajský súd pristúpil k zamietnutiu žaloby ako nedôvodnej.

10. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania, a to s poukazom na § 168 SSP vychádzajúc z toho, že žalovaný v zásade nemá právo na náhradu trov konania a túto mu možno priznať len vo výnimočných prípadoch s tým, že o takýto prípad sa v predmetnej veci nejednalo.

II.

11. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

12. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP) a tiež, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

13. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces konkrétne uvádzal, že dňa 21. marca 2018, t.j. v súdom stanovenej lehote doručil súdu vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného s tým, že súd na námietky v tomto vyjadrení uvedené neprihliadol a s týmito sa v rozsudku ani nezaoberal, čo odôvodnil tak, že v príslušnom vyjadrení boli predložené nové námietky a dôvody nad rámec námietok popísaných v žalobe, a teda, že na ne nemožno vzhľadom na uplynutie lehoty na podanie žaloby prihliadať. Uviedol, že všetky námietky prezentované vo vyjadrení boli obsiahnuté v žalobe. Tiež nemôže byť na ťarchu žalobcu, že reagoval na argumentáciu žalovaného. Žalobca tak v podanej žalobe, ako aj vo vyjadrení poukazuje na 1/ nedostatočné odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutí, 2/ nesprávne právne posúdenie skutkového stavu - poskytovania zdravotnej starostlivosti bez riadneho odôvodnenia takéhoto záveru, 3/ nedostatočnosť konania o rozklade žalobcu spočívajúcu v neprihliadnutí na návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania. Krajský súd bližšie nevymedzil, na aké konkrétne námietky prezentované vo vyjadrení neprihliadal a ktoré považuje za predložené po lehote na podanie správnej žaloby. Zdôraznil, že nešlo o vyjadrenie podané nad rámec § 106 ods. 1 SSP, na ktoré súd nemusí prihliadať. Postup súdu v tomto smere považoval za neodôvodnený, formalistický a účelový, majúci za následok celkovú nepreskúmateľnosť a neodôvodnenosť rozsudku i procesného postupu súdu. Krajský súd v značnej časti svojho odôvodnenia sa vymedzil len na súhlas s postupom žalovaného bez toho, aby vo vzťahu k jednotlivým bodom žaloby podal svoj právny názor a k tomu zodpovedajúce odôvodnenie. Tiež náležite neodôvodnil (ak by sa aj jednalo o nové dôvody), prečo neaplikoval § 195 písm. a/ a c/ SSP, ktoré by umožňovali v prípade správneho trestania takéto doplňujúce dôvody posúdiť. Krajský súd rovnako neprihliadol na návrh žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovania iným odborníkom (znalcom), ako ani na ďalšie dôvodné žalobcom uplatnené námietky. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 01. marca 2001, sp. zn. M-SždoV 1/98, podľa ktorého cit.: „Ak vo veci konajúci a rozhodujúci správny orgán nevykonal právne relevantné dôkazy v záujme náležitého ozrejmenia skutkového stavu veci a tiež krajský súd nevykonal žiadne dôkazy, a to ani formou verifikácie vykonaných dôkazov zo strany správneho orgánu, je to dôvodom, aby súd konajúci o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora SR zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“ Vo svetle uvedeného rozhodnutia žalobca dôvodil, že krajský súd nielenže nevykonal navrhované dokazovanie, ale ani žiadnym spôsobom neodôvodnil, z akého dôvodu považoval žalovaným vykonané dokazovanie a zisťovanie skutkového stavu za dostatočné. Žalobca už v správnom konaní navrhoval vykonanie dokazovania, tento návrh nebol akceptovaný, rovnako neboli akceptované námietky smerujúce k neobjektívnemu stanoveniu dohliadaného obdobia, jednostranného posudzovania poskytnutej zdravotnej starostlivosti a tiež nedostatočné posúdenie existujúcich podkladov vo vzájomnej súvislosti.

14. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu veci konkrétne uvádzal, že krajský súd sa nesprávne stotožnil s názorom žalovaného, že žalobca nenavrhol doplnenie dokazovania už v

priebehu správneho konania, ale voči odbornému posúdeniu namietal až v podanom rozklade, v nadväznosti na čo žalovaný nebol povinný na tento návrh žalobcu prihliadať a neexistoval právny dôvod zabezpečovať ďalšie odborné stanovisko. Žalobca riadne v rozklade namietal proti odbornému stanovisku, pričom toto rozporoval obsahovo, vrátane predpokladov, na ktorých bolo postavené, a to v podobe nesprávne posúdeného dohľadového obdobia a s tým spojenou genézou zdravotného stavu, ako aj bez zohľadnenia podkladov dokumentácie súvisiacich poskytovateľov zdravotnej starostlivosti. Žalovaný mal preto v prvom rade zabezpečiť doplnenie vyjadrenia pôvodcu odborného stanoviska z hľadiska dopadu na jeho závery, ani nebol ustanovený iný znalec / odborník na posúdenie týchto namietaných skutočností a súčasne sa k tomuto aspektu vecne nevyjadrili ani len odborní zamestnanci žalovaného. Tieto vecné a podstatné námietky zostali bez akéhokoľvek riadneho zohľadnenia a posúdenia v rámci vecného odborného dokazovania. Týmto bola porušená zásada aktívnej súčinnosti s účastníkom konania, ako aj zásada zisťovania materiálnej pravdy a obstarania všetkých podkladov potrebných pre rozhodnutie. Žalobca sa tiež nestotožnil s názorom žalovaného, podľa ktorého vo vzťahu k navrhovanému znaleckému dokazovaniu uviedol, že žalobcovi nič nebránilo dať si vypracovať odborné stanovisko, prípadne znalecký posudok a tento predložiť správnym orgánom v rámci výkonu dohľadu. Takýto postup považoval v príkrom rozpore so zásadou materiálnej pravdy, ako i zásady minimálneho zaťažovania účastníka konania. Poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júla 2011, sp. zn. 8Szd/1/2010, podľa ktorého cit.: „Pokiaľ žalovaný poukazoval, že krajský súd mal dať vypracovať kontrolný znalecký posudok, odvolací súd uvádza, že ak správny orgán rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP), nemôže sa však jednať o podstatné doplnenie dokazovania, keďže nedostatočne zistený skutkový stav je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia ako nezákonného podľa § 250j ods. 2 písm. c) OSP, keďže patrí správne orgánu zistiť skutkový stav v rozsahu dostatočnom pre vydanie rozhodnutia, súd v rámci konania o správnej žalobe nemôže naprávať vady spôsobujúce nezákonnosť správneho rozhodnutia.“ Krajský súd nesprávne právne posúdil postavenie žalobcu ako účastníka správneho konania, ktorému neodôvodnene uložil povinnosť vyhľadávať a predkladať dôkazy, ktoré majú slúžiť na objektívne a dostatočné zistenie skutkového stavu a ktorých zabezpečenie je predovšetkým povinnosťou správnych orgánov a ktorá povinnosť nebola riadne naplnená, pričom tieto nedostatky neboli korigované ani dopĺňujúcim dokazovaním správneho súdu v rozsahu, v akom ho SPP pripúšťa. Poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. mája 2011, sp. zn. 9Sžo/24/2011, podľa ktorého cit.: „V konaní o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktorého podkladom je posudok (lekárska správa) o poklese schopnosti vykonávať pracovnú činnosť súd skúma aj to, či pri posudzovaní boli vzaté do úvahy všetky relevantné námietky účastníka konania, a teda či taký posudok je úplný, logický a presvedčivý a či dokazovanie v správnom konaní bolo vykonané v dostatočnom rozsahu.“

15. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a vec vráti prvostupňovému správne orgánu na ďalšie konanie, alebo (alternatívne) rozsudok krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

16. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadril.

IV.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

18. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom

chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

20. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúvajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 119 SSP, správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci.

22. Podľa § 120 SSP, správny súd nie je viazaný skutkovým stavom zisteným orgánom verejnej správy a môže sám vykonať dokazovanie, ak

a/ to považuje za nevyhnutné na rozhodnutie vo veci,

b/ rozhoduje v konaní podľa § 6 ods. 2 písm. b/, e/, f/, i/, j/ alebo

c/ rozhoduje podľa § 192.

23. Podľa § 134 ods. 1 SSP, správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.

24. Podľa § 134 ods. 2 SSP, správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

a/ rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu,

b/ rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený,

c/ ide o veci podľa § 192,

d/ ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. c/, ak je žalobcom fyzická osoba,

e/ ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. d/,

f/ vec súvisí s ochranou práv spotrebiteľa.

25. Podľa § 195 SSP, správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

a/ zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,

b/ ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,

c/ ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,

d/ ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania,

e/ ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.

26. Podľa § 196 SSP, ak správny súd mimo žalobných bodov zistí, že sú dané vady uvedené v § 195, oznámi to bezodkladne účastníkom konania a vyzve ich, aby sa k nim v určenej lehote vyjadrili.

27. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd ako

nedôvodnú zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 04. októbra 2016, číslo ZS 404/00001/2016/R, 95522/33961/2016/923, ktorým tento podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zmenil prvostupňové správne rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Nitra zo 07. marca 2016, číslo ZS 404/00001/2016, 33961/20165/404, 15707/2016. Týmto rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 50 ods. 2 písm. a/ a § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z. uložil žalobcovi pokutu vo výške 1.200,- eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z.

28. Porušenie spočívalo v tom, že žalobca vystupujúci v pozícii poskytovateľa zdravotnej starostlivosti - pri prvom gastroenterologickom vyšetrení dňa 04. júla 2014 v ambulancii žalobcu mala byť pacientka objednaná na kontrolné gastroenterologické vyšetrenie, a to už po dvoch týždňoch od jej prvého vyšetrenia a nie až po 3 mesiacoch od tohto prvého vyšetrenia, - pri kontrolnom gastroenterologickom vyšetrení pacientky v ambulancii žalobcu dňa 13. augusta 2014, vzhľadom na pretrvávajúce zdravotné ťažkosti pacientky pretrvávajúcich v tom čase viac ako 2 týždne mal byť zo strany žalobcu stanovený presný termín jej gastrofibroskopického vyšetrenia.

29. Zákon č. 576/2004 Z.z. upravuje poskytovanie zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, práva a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, postup pri úmrtí a výkon štátnej správy na úseku zdravotnej starostlivosti. (§1)

30. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z.z., zdravotná starostlivosť je súbor pracovných činností, ktoré vykonávajú zdravotnícki pracovníci, vrátane poskytovania liekov, zdravotníckych pomôcok a dietetických potravín s cieľom predĺženia života fyzickej osoby (ďalej len "osoba"), zvýšenia kvality jej života a zdravého vývoja budúcich generácií; zdravotná starostlivosť zahŕňa prevenciu, dispenzarizáciu, diagnostiku, liečbu, biomedicínsky výskum, ošetrovateľskú starostlivosť a pôrodnú asistenciu.

31. Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 576/2004 Z.z., zdravotná dokumentácia je súbor údajov o zdravotnom stave osoby, o zdravotnej starostlivosti a o službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti tejto osobe.

32. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

33. Zákon č. 581/2004 Z.z. ustanovuje dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorým je dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti. (§ 1 písm. d/ bod 2)

34. Podľa § 43 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 581/2004 Z.z., úrad v rámci výkonu dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou (§ 1 písm. d/]) vykonáva dohľad na diaľku nad zdravotnými poisťovňami, platiteľmi poistného, poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti, poistencami a inými osobami, ktorým osobitný predpis 37) ukladá povinnosti, dohľad na mieste nad zdravotnými poisťovňami, platiteľmi poistného a poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti (ďalej len „dohliadaný subjekt“).

35. Podľa § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z.z., dohľad na mieste vykonávajú zamestnanci úradu a prizvané osoby (ďalej len „osoba oprávnená na výkon dohľadu“) na základe písomného poverenia úradu. Prizvanými osobami môžu byť zamestnanci iných právnických osôb alebo iné fyzické osoby s ich súhlasom.

36. Podľa § 50 ods. 2 písm. a/ zákona č. 581/2004 Z.z., ak úrad pri výkone dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zistí, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne, 40)(odkaz na § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z.; pozn. súdu) alebo ak úrad zistí porušenie povinností ustanovených v § 46 ods. 1 podľa závažnosti zistených nedostatkov a ich následkov môže uložiť poskytovateľovi

zdravotnej starostlivosti pokutu (§ 64 ods. 2).

37. Podľa § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z., úrad môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti za podmienok ustanovených v § 50 ods. 2 pokutu až do výšky 9.958,- eur, ak ide o právnickú osobu.

38. Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z., na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, 62)(Správny poriadok; pozn.) ak tento zákon neustanovuje inak.

39. Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

40. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

41. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

42. Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku, podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

43. Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

44. Podľa § 34 ods. 2 Správneho poriadku, dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

45. Podľa § 34 ods. 3 Správneho poriadku, účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

46. Podľa § 34 ods. 4 Správneho poriadku, vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.

47. Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

48. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

49. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

50. Najvyšší súd z obsahu súdneho, ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovaného mal preukázané, že

- na základe podnetu rodičov neb. p. H. H., nar. v roku XXXX, vykonal žalovaný u žalobcu dohľad na mieste nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti, ktorá bola pacientke poskytovaná v rámci stanoveného dohliadaného obdobia od 01. januára 2014 do 05. apríla 2015; pacientka dňa 05. apríla 2015 excitovala,
- žalobca sa k podnetu vyjadril podaním z 28. mája 2015, opísal priebeh liečby pacientky a vo forme prílohy doložil kópiu zdravotnej dokumentácie pozostávajúcej z lekárskejších správ z 19. augusta 2009, z 28. augusta 2013, 04. júla 2014 a 13. augusta 2014; k podnetu rodičov neb. pacientky sa bližšie nevyjadril,
- za účelom prešetrenia správnosti žalobcom poskytnutej zdravotnej starostlivosti prvostupňový správny orgán listom zo 16. júna 2015 poveril prizvanú osobu W.. O.. O. C. (odbor gastroenterológia) výkonom dohľadu na mieste a tiež o vypracovanie odborného stanoviska k poskytnutej zdravotnej starostlivosti neb. pacientke,
- dňa 18. septembra 2015 odborný konzultant doložil prvostupňovému správne mu orgánu Odborné stanovisko z 11. septembra 2015 s tým, že tento dospel k záveru o opodstatnenosti podnetu, a teda nesprávnosti postupu žalobcu v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti neb. pacientke [predovšetkým uzavrel, že cit.: „ (...) pri úvodných vyšetreniach, či už u praktického lekára, či gastroenterologickom vyšetrení (žalobca; pozn. súdu) z júla 2014 sa postupovalo správne. Stav a to vzhľadom na vek bol zhodnotený ako funkčná dyspepsia, ktorá nevyžaduje endoskopické vyšetrenie. Môže sa postupovať v zmysle terapeutického testu, ktorý ak je úspešný, tak sa pokračuje ďalej v terapii aj bez endoskopie. Pri ťažkostiach, ktoré pretrvávajú, alebo sa zhoršia je už nutné (hovoríme o dyspeptických ťažkostiach a ťažkostiach zo strany GIT (ýgastrointestinálny trakt; pozn. súdu) pristúpiť aj k endoskopickému vyšetreniu. Aj keď bolo gastrokopické vyšetrenie u danej pacientky naplánované, už pri druhej návšteve mal byť určený jasný termín vyšetrenia a pri prvom vyšetrení nie je možné zhodnotenie terapie až po troch mesiacoch, tak ako to bolo v odôvodnení W.. Š.. Nesprávny postup bol v nedostatočnom dokumentovaní termínu gastrokopického vyšetrenia ako aj oddialenom zhodnotení terapeutického postupu.“],
- dňa 22. októbra 2015 prvostupňový správny orgán vyhotovil pod číslom 524/2015 protokol o vykonanom dohľade na mieste so záverom, že žalobca neb. pacientke neposkytol zdravotnú starostlivosť správne v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. tým, že neboli vykonané všetky potrebné vyšetrenia na správne určenie choroby a tým nebola zabezpečená včasná a účinná liečba,
- príslušný protokol bol doručený žalobcovi dňa 26. októbra 2015; žalobca bol poučený o možnosti podať voči protokolu námietky v lehote 10 pracovných dní od jeho doručenia; nakoľko žalobca námietky nepodal, márnym uplynutím lehoty podľa § 47 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z.z. bol dohľad ukončený (09. november 2015),
- dňa 29. januára 2016 pod číslom ZS 404/00001/2016, 33961/2016/404, 6600/2016 vydal prvostupňový správny orgán upovedomenie o začatí správneho konania,
- žalobca sa k upovedomeniu o začatí správneho konania nevyjadril,
- dňa 07. marca 2016 vydal pod číslom ZS 404/00001/2016, 33961/20165/404, 15707/2016 prvostupňový správny orgán rozhodnutie o uložení pokuty žalobcovi vo výške 1.200,- eur,
- žalobca predmetné rozhodnutie napadol rozkladom, ktorému prvostupňový správny orgán nevyhovel, o ktorej skutočnosti listom z 10. mája 2016 upovedomil žalobcu,
- listom z 25. mája 2016 prvostupňový správny orgán vyzval žalobcu, aby sa dňa 15. júna 2016 (v prípade záujmu) prišiel oboznámiť so spisovou dokumentáciou, čo žalobca využil, o čom svedčí zápisnica o nahliadnutí do spisu z 15. júna 2016, zotrval na svojich vyjadreniach; ďalšie dokazovanie nenavrhol,
- žalovaný správny orgán na podaný rozklad žalobcu vydal dňa 04. októbra 2016, pod číslom ZS 404/00001/2016/R, 95522/33961/2016/923 tu žalobou napadnuté a zároveň preskúmané rozhodnutie.

51. Najvyšší súd po vyhodnotení žalobcom v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho súdu

považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

52. Najvyšší súd na úvod poukazuje na to, že zákonodarca zákonom č. 581/2004 Z.z. zriadil Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ako právnickú osobu, do právomoci ktorej v oblasti verejnej správy zveril vykonávanie dohľadu nad verejným zdravotným poistením a dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti. V zmysle ustanovenia § 18 ods. 1 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z. úrad okrem iného vykonáva dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti tým, že dohliada na správne poskytovanie zdravotnej starostlivosti podľa ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. a za podmienok ustanovených zákonom ukladá sankcie, podáva návrhy na uloženie sankcie, ukladá opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov alebo ukladá povinnosť prijať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov. Výkon dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou je upravený v ustanovení § 43 a nasl. tohto zákona, kde sa upravuje spôsob, ako i postup výkonu uvedeného dohľadu. Výkonom dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti sa zisťuje, či táto bola správne poskytnutá a teda, či boli vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Výkon dohľadu je teda osobitný proces upravený v piatej časti zákona č. 581/2004 Z.z., ktorý ustanovuje aj spôsob zisťovania skutkového stavu pri posudzovaní správneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti úradom. Upravuje práva a povinnosti úradu, ako i poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, pričom zistené nedostatky úrad uvedie v protokole o dohľade. Pre odborné posúdenie poskytnutej zdravotnej starostlivosti úradom sa vyžaduje, aby najmenej jedna osoba oprávnená na výkon dohľadu na mieste nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti mala odbornú spôsobilosť podľa osobitného predpisu v tých pracovných činnostiach, v ktorých sa má vykonávať dohľad a najmenej päťročnú odbornú zdravotnícku prax v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti. Splnenie tejto podmienky úrad zabezpečuje prostredníctvom prizvanej osoby podľa § 43 ods. 2 alebo ods. 4 zákona č. 581/2004 Z.z. Výkon dohľadu je skončený v deň prerokovania písomných námietok poskytovateľa zdravotnej starostlivosti proti protokolu alebo márnym uplynutím lehoty určenej podľa § 45 ods. 2 písm. c/ citovaného zákona. Pokiaľ úrad zistí porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. postupom poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, navrhne uloženie sankcie. Úrad upovedomí poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o začatí správneho konania, na ktorého postup sa vzťahuje Správny poriadok, a umožní mu realizovať jeho procesné práva (oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie). Teda podkladom rozhodnutia sú aj návrhy a vyjadrenia účastníka konania. Zároveň má možnosť účastník konania navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov. V rozhodovacom procese orgánu verejnej správy zistenie skutočného stavu veci a za tým účelom zisťovanie relevantných podkladov pre vydanie rozhodnutia patrí k jeho ťažiskovým povinnostiam v správnom konaní. Požiadavka zákona čo najúplnejšie a najpresnejšie zistiť skutočný stav veci je procesným vyjadrením zásady materiálnej pravdy (§ 3 ods. 5 Správneho poriadku). Aj keď zisťovanie podkladov pre rozhodnutie je ovládané zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, nemožno uplatňovaním týchto zásad popierať iné zásady, ako napríklad zásadu materiálnej pravdy. Pred vydaním rozhodnutia v správnom konaní je za účelom dôkladného zistenia skutočného stavu žiaduce, najmä v prípade, pokiaľ odborný záver tvorí jediný podklad pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu bez toho, aby správny orgán pristúpil k zisťovaniu a vykonaniu iných dôkazov, aby sa úrad dostatočne odborne v zápisnici o prerokovaní námietok k protokolu vysporiadal s námietkami poskytovateľa zdravotnej starostlivosti tak, aby pri právnom posudzovaní správnosti záveru správneho orgánu o porušení ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. v správnom konaní zo strany správneho súdu nevznikali pochybnosti o jeho riadnom a úplnom zistení. Podľa zákona je zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Záver správneho orgánu o tom, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá „*lege artis*“ je záverom odborným a medicínskym, ku ktorému dospel správny orgán na základe správnej úvahy. Záver, o nesprávnom poskytnutí zdravotnej starostlivosti („*non lege artis*“), ktorý zakladá protiprávnosť konania poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, je súčasne aj záverom právnym a táto protiprávnosť musí byť bez akýchkoľvek pochyb, najmä vzhľadom na charakter posudzovanej otázky jasne preukázaná. V rámci správnej úvahy si preto správny orgán musí zabezpečiť relevantné dôkazné prostriedky, dôkazy vykonať, z týchto dôkazov vyvodíť skutkové a

právne zistenia, ktoré následne pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona a jeho medzi dospieť na základe logickej postupnosti k rozhodnutiu. Výkonávanie dôkazov patrí do právomoci úradu ako správneho orgánu, ktorý ich hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Úrad v rozhodnutí o uložení sankcie musí uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Okrem toho pri konštatovaní protiprávneho konania t.j. postupe „non lege artis“ je nevyhnutné, aby bol postup poskytovateľa zdravotnej starostlivosti hodnotený „ex ante“, teda na základe poznatkov, ktoré mal lekár k dispozícii v čase svojho rozhodovania a toto musí z takéhoto záveru aj výslovne vyplývať. Je výslovne vylúčené, aby pri ustáľovaní otázky, či zo strany poskytovateľa zdravotnej starostlivosti došlo k pochybeniu na úseku poskytovania zdravotnej starostlivosti, bola aplikovaná a realizovaná tzv. „ex post analýza“; postup poskytovateľa zdravotnej starostlivosti je nutné hodnotiť „ex ante“, teda na základe tých poznatkov, ktoré mal k dispozícii poskytovateľ zdravotnej starostlivosti v čase jej poskytovania.

53. Najvyšší súd ďalej poukazuje na všeobecne uplatňované pravidlo plynúce z vyššie citovaného § 134 ods. 1 SSP, podľa ktorého správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby s tým, že SSP vo svojich ustanoveniach upravuje výnimky z tohto pravidla. Prvé výnimky z tohto pravidla vyplývajú z nadväzujúceho ods. 2 § 134 SSP, podľa ktorého správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený, ide o veci podľa § 192 (peňažná moderácia), ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. c/, ak je žalobcom fyzická osoba (správna žaloba v sociálnych veciach), ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. d/ (správne žaloby vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia), vec súvisí s ochranou práv spotrebiteľa. Ďalšia výnimka z pravidla podľa § 134 ods. 1 SSP je upravená § 195, t.j. v časti týkajúcej sa správneho trestania. Uplatní sa teda vždy, keď orgán verejnej správy rozhoduje o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Podľa § 195 SSP správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu, ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie, ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie, ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukládanie sankcií v rámci správneho trestania, ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy. V prípade, ak by správny súd dospel k záveru o existencii čo i len jednej z týchto väd trestania, a to nad rámec žalobných bodov, je súčasne povinný postupom podľa § 196 SSP bezodkladne oznámiť túto skutočnosť účastníkom konania a vyzvať ich, aby sa k tejto zistenej vade / vadám v určenej lehote vyjadrili.

54. Vo svetle vyššie uvedenom je potom úlohou správneho súdu aj nad rámec žalobných bodov zisťovať vady trestania v zmysle § 195 SSP. Krajský súd v tomto smere žiadne vady plynúce z § 195 SSP nezhliadol, čomu zodpovedalo aj jeho odôvodnenie, že cit.: „ (...) zo strany správnych orgánov k porušeniu správneho poriadku ani iného právneho predpisu nedošlo. Správne rozhodnutia oboch správnych orgánov obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení správne orgány uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov. Správne orgány oboch stupňov postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver. Žalovaný sa v žalobou napadnutom rozhodnutí podrobne zaoberal námietkami žalobcu uvedenými v podanom rozklade, pričom v rozhodnutí riadne zdôvodnil, prečo s nimi nesúhlasí a považuje ich za nedôvodné.“ Najvyšší súd však musí krajskému súdu vytknúť, že na časť námietok

uplatnených žalobcom neprihliadol z dôvodu, že tieto boli uplatnené po lehote na podanie správnej žaloby bez toho, aby tieto v odôvodnení svojho rozsudku aspoň v základnom rámci označil (bod 23 rozsudku krajského súdu). Tento postup je možné vyhodnotiť ako nie celkom štandardný, ale na druhej strane nedosahuje až takú intenzitu pochybenia, ktoré by malo za následok zrušenie rozsudku krajského súdu. V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že jadrom tohto (čiastkového) sporu bolo vyjadrenie žalobcu z 21. marca 2018 k vyjadreniu žalovaného, v ktorom žalobca reagoval na vyjadrenie žalovaného k žalobe. Po preskúmaní predmetného vyjadrenia žalobcu možno skonštatovať, že časť vyjadrenia označená pod bodom II. obsahovo korešponduje so žalobnými bodmi, t.j. týka sa dohliadaného obdobia pacientky, predchádzajúcich vyšetrení, (t.j. osobná anamnéza pacientky - predchorobie; pozn. súdu) a otázkou pribratia do konania ďalšieho odborného konzultanta, prípadne znalca. Na druhej strane, skutočnosti uvádzané pod bodom III. vyjadrenia, ktorými žalobca poukazoval na to, že správne orgány žiadnym spôsobom neodôvodnili, prečo by neurčenie termínu kontroly, respektíve vyšetrenia malo byť vyhodnotenú ako nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti, najvyšší súd vyhodnotil ako nové právne skutočnosti, na ktoré účinky § 195 SSP nedopadajú, keďže sa týkali výlučne právneho posúdenia a nie zisťovania skutkového stavu veci. Táto skutočnosť je obsahom zápisnice z pojednávania, ktoré sa uskutočnilo 05. júna 2019 a na ktorom bol zároveň vyhlásený rozsudok krajského súdu.

55. Po preskúmaní veci najvyšší súd dospel k zhodnému záveru ako krajský súd; správne orgány správne na strane žalobcu konštatovali porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. spočívajúce v tom, že

- pri prvom gastroenterologickom vyšetrení dňa 04. júla 2014 v ambulancii žalobcu mala byť pacientka objednaná na kontrolné gastroenterologické vyšetrenie, a to už po dvoch týždňoch od jej prvého vyšetrenia a nie až po 3 mesiacoch od tohto prvého vyšetrenia,
- pri kontrolnom gastroenterologickom vyšetrení pacientky v ambulancii žalobcu dňa 13. augusta 2014, vzhľadom na pretrvávajúce zdravotné ťažkosti pacientky pretrvávajúcich v tom čase viac ako 2 týždne mal byť zo strany žalobcu stanovený presný termín jej gastrofibroskopického vyšetrenia.

56. Aj podľa názoru najvyššieho súdu bol skutkový stav zistený v rozsahu dostatočnom na to, aby bolo možné bezpečne pristúpiť k záveru o spáchaní správneho deliktu zo strany žalobcu na úseku poskytovania zdravotnej starostlivosti. V tomto smere najvyšší súd len dopĺňa, že prvostupňový správny orgán za účelom riadneho posúdenia správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti zo strany žalobcu do konania postupom podľa § 43 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z.z. prizval W. O. O. C., prizvanú osobu a odborníka z medicínskeho odboru gastroenterológia. Z jeho záverov (Odborné stanovisko z 11. septembra 2015) vyplýva, že úvodné ťažkosti pacientky pri gastroenterologickom vyšetrení zo 04. júla 2014 sa mohli hodnotiť ako funkčné, na ktoré bola smerovaná aj príslušná terapia, vzhľadom na vek, všeobecné ťažkosti sa mohol zvoliť postup v zmysle terapeutického testu bez endoskopie ako v tomto prípade, avšak iba na dva týždne s tým, že ak ťažkosti neustupujú, je nutné manažment zmeniť. Preto zmienku až o 3 mesačnom intervale kontroly v odôvodnení žalobcu považovala prizvaná osoba ako kontroverznú. Ťažkosti pacientky pretrvávali, čoho dôkazom bola aj jednoduchá hospitalizácia v Ostrihome. Stav nebol zlepšený v rámci subjektívneho hodnotenia. Pri kontrolnom gastroenterologickom vyšetrení 13. augusta 2014 v anamnestickom zhodnení pretrváva údaj o epizodických krčoch, zmena vo frekvencii ako aj konzistencii stolice, urobené len USG (ultrasonografia; pozn. súdu) brucha bez endoskopie napriek dlhšiemu intervalu ako je dva týždne. Pri odporúčení nie je dátum kontroly, respektíve dátum gastrokopického vyšetrenia. Ďalej prizvaná osoba v stanovisku uviedla, že Burkittov nádor je agresívne malígne ochorenie, ktoré postihuje mladšiu vekovú skupinu. Záludnosť jeho diagnostických možností tkvie v pomerne nešpecifických symptómoch, ktoré môžu imitovať bežnú chrípku, či v prípade postihnutia GIT rôzne dyspeptické ťažkosti. Môže sa stať, že v úvodných vyšetreniach tak nie je indikované endoskopické vyšetrenie, a to zvlášť pri mladších vekových kategóriách. Pri pretrvávajúcich, nelepšiacich sa alebo zhoršujúcich sa symptómoch, je už nutná zmena diagnostického prístupu. Vzhľadom na tieto skutočnosti uzavrel, že cit.: „pri úvodných vyšetreniach, či už u praktického lekára, či gastroenterologickom vyšetrení (žalobca; pozn. súdu) z júla 2014 sa postupovalo správne. Stav a to vzhľadom na vek bol zhodnotený ako funkčná dyspepsia, ktorá nevyžaduje endoskopické vyšetrenie. Môže sa postupovať v zmysle terapeutického testu, ktorý ak je úspešný, tak sa pokračuje ďalej v terapii aj bez endoskopie. Pri ťažkostiach, ktoré pretrvávajú, alebo sa

zhoršia je už nutné (hovoríme o dyspeptických ťažkostiach a ťažkostiach zo strany GIT pristúpiť aj k endoskopickému vyšetreniu. Aj keď bolo gastrokopické vyšetrenie u danej pacientky naplánované, už pri druhej návšteve mal byť určený jasný termín vyšetrenia a pri prvom vyšetrení nie je možné zhodnotenie terapie až po troch mesiacoch, tak ako to bolo v odôvodnení W.. Š.. Nesprávny postup bol v nedostatočnom dokumentovaní termínu gastrokopického vyšetrenia ako aj oddialenom zhodnotení terapeutického postupu.“ Za takto zistených skutočností a ustáleného stavu prvostupňový správny orgán konštatoval porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. V tomto smere žalobca neprodukoval žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení, ktoré by správnym orgánom prijaté a ustálené závery navyše medicínskeho charakteru prinajmenšom spochybnili. Rovnako sa nevyjadril k vyhotovenému protokolu ani k upovedomeniu o začatí správneho konania. Svoju procesnú obranu žalobca začal uplatňovať až podaním rozkladu voči prvostupňovému správne rozhodnutiu s tým, že námietky v rozklade uplatnené boli zo strany žalovaného ako odvolacieho správneho orgánu vyhodnotené ako nedôvodné. Na tomto mieste najvyšší súd v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu s tým, že vo vzťahu k prizvanej osobe W.. O.. C. žalobca v podanom rozklade namietal výlučne tú skutočnosť, že tento neprihliadol na skutočnosť, že ťažkosti pacientky mali pravidelnejší charakter a pri každom jednom opakovaní tráviacich ťažkostí konzervatívna medikamentózna liečba mala pozitívny efekt na zdravotný stav pacientky. K tejto námietke sa žalovaný relevantne vyjadril s tým, že k zlepšeniu zdravotného stavu u pacientky došlo vždy len na prechodnú dobu, pričom aj vo svetle záverov plynúcich z odborného stanoviska pri pretrvávajúcich, nelepšiacich sa alebo zhoršujúcich sa symptómoch, je už nutná zmena diagnostického prístupu. V podanom rozklade žalobca nenavrhol zabezpečenie znaleckého posudku správnym orgánom, prípadne sám si nedal vypracovať znalecký posudok. Pokiaľ žalobca chcel relevantným spôsobom spochybniť správnosť medicínskych záverov prijatých prizvanou osobou, mal možnosť sám navrhnúť nariadenie znaleckého dokazovania, respektíve zabezpečiť sám znalecký posudok, s ktorým by sa ako s dôkazom bolo nutné vysporiadať. Zároveň je potrebné pripomenúť aj zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, zdôrazňujúcu aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúcu, aby aj žalobca sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Táto zásada teda predpokladá, že žalobca musí využiť prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv (pozri napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2016, sp. zn. I. ÚS 701/2016). Najvyšší súd na tomto mieste tiež poukazuje na to, že žalobca bol listom z 25. mája 2016 zo strany prvostupňového správneho orgánu vyzvaný, aby sa dňa 15. júna 2016 (v prípade záujmu) prišiel oboznámiť so spisovou dokumentáciou, čo žalobca využil, o čom svedčí zápisnica o nahliadnutí do spisu z 15. júna 2016. Zo zápisnice vyplýva, že žalobca v zastúpení advokátom zotrval na svojich vyjadreniach s tým, že ďalšie dokazovanie nenavrhol. K samotnému nariadeniu znaleckého dokazovania najvyšší súd uvádza, že v prípade, že žalobca ako kontrolovaný subjekt nesúhlasí s odborným posúdením poskytnutej zdravotnej starostlivosti, ku ktorému v rámci vykonávaného dohľadu dospel žalovaný, nevzniká žalovanému automaticky povinnosť ustanoviť vo veci znalca. V prejednávanej veci ide o odborné otázky, pri ktorých je žalovaný ako orgán dohľadu na základe zákona kompetentný vysloviť svoj odborný názor, pričom v prejednávanej veci závery žalovaného vychádzali zo stanoviska prizvanej osoby s odbornou spôsobilosťou v tých pracovných činnostiach, v ktorých bol vykonávaný dohľad (§ 43 ods. 7 zákona č. 581/2004 Z.z.).

57. V súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia žalovaného najvyšší súd uvádza, že problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napríklad v náleze sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov, ako aj orgánov verejnej správy svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Povinnosť súdu, ako aj orgánu verejnej správy je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia

rozhodnutia teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností neboli zhodnotené. Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež zdôraznil, že orgán štátnej moci by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé, odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné a je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) - napríklad v rozhodnutí Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30 konštatoval, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Rovnako ESLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Jedným zo základných atribútov zákonnosti rozhodnutia je jeho preskúmateľnosť, pretože len ak je rozhodnutie náležité a v súlade s procesnými normami odôvodnené, možno preskúmať a posúdiť, či bolo vydané v súlade so zákonom. Aj v konaní podľa zákona č. 581/2004 Z.z. bolo povinnosťou správnych orgánov dôsledne postupovať podľa Správneho poriadku. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Podľa § 47 ods. 1 až 3 Správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Účelom odôvodnenia je zhrnúť a zhodnotiť všetky skutočnosti, ktoré sú podkladom pre výrok rozhodnutia. Preto správny orgán v odôvodnení rozhodnutia musí uviesť nielen hodnotenie dôkazov, ktoré vykonal, ale reagovať aj na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, i keď ich pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy, lebo odôvodnenie má poskytnúť skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutia. V odôvodnení je nevyhnutné opísať podstatu veci, realizovať rozbor dôkazov a ostatných podkladov pre rozhodnutie, správny orgán musí reagovať na pripomienky a návrhy účastníkov konania, na ich vyjadrenia k podkladom rozhodnutia a musí sa vysporiadať aj s prípadnými rozpormi jednotlivých dôkazov. Následne sa musia uviesť závery o tom, ktoré skutočnosti sa považujú za nepochybné zistené, musí sa posúdiť ich právny význam a vysloviť úsudok o predmete konania a zdôvodniť použitie právnej normy a konkrétneho ustanovenia súvisiaceho s predmetom konania. Žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa postupovali v zmysle uvedených zásad. Z obsahu prvostupňového správneho rozhodnutia je zrejмый skutkový stav, sú tam uvedené skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako bola použitá správna úvaha pri hodnotení predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa správny orgán vyrovnal so zásadnými návrhmi a námietkami účastníka konania a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Žalovaný sa následne v dostatočnej miere zaoberal aj námietkami žalobcu, uvedenými v podanom rozklade. Obe napadnuté rozhodnutia aj podľa názoru najvyššieho súdu vo svojich odôvodneniach dostatočne uvádzajú konkrétne dôvody, na základe ktorých dospeli k záveru o spáchaní správneho deliktu žalobcom a o opodstatnenosti uloženia sankcie za porušenie právnych povinností na úseku poskytovania zdravotnej starostlivosti.

58. Vo svetle v predchádzajúcom bode stanovených požiadaviek vzťahujúcich sa na kvalitu odôvodnenia rozhodnutí, najvyšší súd tieto posudzoval aj v kontexte s tu napadnutým rozsudkom krajského súdu a nedospel k záveru o jeho nepreskúmateľnosti. Krajský súd v predmetnej veci postačujúcim spôsobom

reflektoval na žalobcom vznesené tvrdenia, na prerokúvaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie, ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol, relevantne odôvodnil. V tomto smere najvyšší súd doplnia, že odôvodnenie súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Vzhľadom na osobitosti súdneho preskúvacieho konania, je postačujúce stručné uvedenie dôvodov so záverom, že postup žalovaného správneho orgánu bol zákonný a napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, čím sa krajský súd stotožnil s vecnými dôvodmi žalovaného správneho orgánu, uvedenými v odôvodneniach rozhodnutí oboch stupňov v danej veci, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o uložení pokuty na úseku poskytovania zdravotnej starostlivosti.

59. K poukazu žalobcu na rozsudok najvyššieho súdu z 30. novembra 2015, sp. zn. 10Sžso/84/2014 súd uvádza, že závery z neho plynúce nemožno stotožniť s tu prejednávaným prípadom. V uvedenom rozsudku tam konajúci senát správnym orgánom vytkol, že tieto cit.: „ (...) skutkové okolnosti náležite nevyhodnotili tak, aby z nich bolo jasným a určitým spôsobom zrejmé v čom spočívalo konanie žalobcu, ktorým mal podceňiť zdravotný stav pacienta, keď k úmrtiu pacienta nedošlo z dôvodu tráviacich ťažkostí, pre ktoré pacient navštívil dňa 14. júla 2011 žalobcu, ale v dôsledku akútneho infarktu myokardu o 5 dní neskôr. Nevyhodnotili ani dôvod, pre ktorý mal byť žalobca povinný pri tvrdených tráviacich problémoch pacienta prioritne riešiť možnú kardiálnu príčinu ťažkostí, keď pacient iné ako tráviace ťažkosti neuviedol a súčasne náležite nevyhodnotili príčinnú súvislosť postupu žalobcu spočívajúceho v snahe prvotne vylúčiť tráviace ťažkosti pacienta absolvovaním gastroenterologického vyšetrenia a v následnom odoslaní pacienta na EKG a úmrtím pacienta, keďže ani zo skutkových okolností doposiaľ spoľahlivo nevyplýva, aké zdravotné výkony žalobcu mali za následok smrť pacienta. Uvedený postup má za následok také pochybenie, ktoré je dôvodom pre zrušenie preskúvaného správneho rozhodnutia.“ V tu prejednávanom prípade bolo zo strany správnych orgánov žalobcovi vyčítané, že pri prvom gastroenterologickom vyšetrení dňa 04. júla 2014 v ambulancii žalobcu mala byť pacientka objednaná na kontrolné gastroenterologické vyšetrenie, a to už po dvoch týždňoch od jej prvého vyšetrenia a nie až po 3 mesiacoch od tohto prvého vyšetrenia a pri kontrolnom gastroenterologickom vyšetrení pacientky v ambulancii žalobcu dňa 13. augusta 2014, vzhľadom na pretrvávajúce zdravotné ťažkosti pacientky pretrvávajúcich v tom čase viac ako 2 týždne mal byť zo strany žalobcu stanovený presný termín jej gastrofibroskopického vyšetrenia. Smrť pacientky teda súvisela s jej tráviacimi ťažkosťami a základné ochorenie bolo zistené endoskopiou, konkrétne gastrofibroskopickým vyšetrením počas jej hospitalizácie v Nových Zámkoch (Prepúšťacia správa z hospitalizácie pacientky od 14. augusta 2014 do 23. augusta 2014). V tejto súvislosti zároveň najvyšší súd podotýka a zdôrazňuje, že zisťovanie a preukazovanie príčinnej súvislosti medzi nesprávne poskytnutou zdravotnou starostlivosťou a úmrtím pacientky patrí do kompetencie orgánov činných v trestnom konaní a nie do kompetencie správnych orgánov, ktoré zásadne v rámci svojich právomocí vykonávajú dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti.

60. Rovnako aj poukaz žalobcu na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. M-SždoV/98, sp. zn. 8Szd/1/2010 a sp. zn. 9Sžso/24/2011 nebol spôsobilý vyvolať ním zamýšľané dôsledky spočívajúce či už v zrušení rozsudku krajského súdu, alebo v zmene jeho rozsudku za súčasného zrušenia rozhodnutí prijatých správnymi orgánmi na oboch stupňoch, keďže skutkový stav bol zistený v rozsahu dostatočnom na bezpečné ustálenie záveru o porušení povinností žalobcom na úseku poskytovania zdravotnej starostlivosti.

61. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu; vady trestania plynúce § 195 SSP zistené neboli.

62. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol. V.

63. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní

úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona vyplýva len v prípade, ak je splnená podmienka výnimočnosti, čo podľa najvyššieho súdu v danej veci nebolo splnené (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

64. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.